

Контактна інформація:

Тарасенко Олексій

+380632025907

sweetwhiskey1247@gmail.com

«Шлях по Данте»

Качині історії змушують щоразу все більше і більше дивуватись усьому що відбувається довкола. Якщо так подумати, то що таке качині історії? качині історії – це вид ситуацій які є незвичайні у буденному житті, єдино разовими, дивними і несподіваними. Саме кожна качина історія лишає після себе слід в житті людини і може змінити її вкорінь.

Ця п'єса є абсолютно качиною історією. Таке трапляється єдиноразово.

Сцена 1 «Сон»

Тунель. Великий тунель літерою «П». Колії метро тягнуться вздовж всієї літери «П». Приміщення особливо велике і просторе. До половини наповнене водою. Артем лежить на поверхні води обличчям вверху. Він тоне. він вже в товщі води. Артему 12. Артему спокійно. Він все глибше і глибше, йому все спокійніше і спокійніше.

Сцена 2

Артем (йому вже 20) та Дмитро. Пам'ятник Григорію Сковороді.

- Привіт!
- Привіт Артем
- Як справи?
- Все Ок)
- То куди ти казав підем?
- Пішли, покажу, треба зі зйомом однієї квартири розібратись
- Так, пішли.

Трапився секс.

Переписка.

- Привіт
- Привіт

- Чим займаєшся?
- Працюю
- Окей, не відволікаю

Нічого не трапилось

Переписка

- Тьома, привіт!
- Привіт Діма
- Ти вдома?
- Так
- Сам?
- Так
- Приїхати?
- Давай
- Скоро буду. Що брати?
- Не знаю, на свій розсуд.
- Вареники їсиш?
- Так
- Добре

Знову трапився секс. Тільки після пачки вареників з картоплею та червоного вина.

Сцена 3

Артем і Саша

Артем в гостях у Саші, п'ють, спілкуються. Сидять на балконі з сигаретами.

- Саша, маю хорошу новину
- Вау! А-ну!?
- Я нарешті , вперше за останні 2 роки знову маю почуття до когось окрім себе.
- І хто це?
- Ну, я поки не готовий називати імен і показувати фотографії, все ще дуже якось незрозуміло і дуже цікаво
- Ясно, і що у вас там вже є?)
- Ну ми бачились пару разів, він високий і дуже глибокий, при цьому дуже простий, таке.

- Ну тобі легко?
- Так. Але знову ж таки, поки що дуже незрозуміло

Саша та Артем розговорились, всі були дуже натхненні. Вона ж Єсенін по соціоніці, а він – Дон Кіхот. Їхнє спілкування було дуже легким, вони глибоко розуміли один одного, знали дуже давно і повно. Вона була кінорежисером. Хорошим кінорежисером. Її кіно щиро подобалось Артему, але сам він туди не тулився, його той шлях. кіно і німці.

Знову у Саші

- Йо!
- Таак, привіт привіт
- Шо це ти з мокрою головою ще?
- Та от, сушити зібралась
- Ну давай, бо спізнимось у всі щілі
- Може сигаретку?
- Ну давай, тільки на вулиці холодно, не змерзнеш?
- Та я зараз вдягнусь і нормально буде
- А, ну окей, давай, чекаю на балконі
- Біжу

Вони сиділи, говорили, курили. Після того Саша зібралась і вони вдвох поїхали в прекрасну пивницю. Там вони слухали музику, пили, знову спілкувались і знову курили.

В кінці на дворі пивниці:

- Саш, ну шо, ще покурим і в дорогу?
- Давай, тільки у мене закінчились сигарети
- Та, тримай, це таке (дає сигарету)
- Дякую
- Таке життя цікаве
- В сенсі?
- Нам у нашому віці доводиться щоразу змінюватись. Щороку ми стаємо кращі чи гірші, але ми змінюємось.
- Ну є такий момент
- І це так цікаво і приємно. Ти можеш собі дозволити бути тим ким хочеш коли хочеш
- Тьома, навіть я докурила, шо ти виснеш тут, га?

- Та шось в прострації трохи
- Ну вже якось прокинься приземлися, будем їхати

Сцена 4

Артем.

Невелика квартира, 1 кімната. Артем набрав собі повно води у ванну. За півгодини до він купив у сільпо 15 великих пакетів кубиків льоду. Все засипав у ванну. Своє голе тіло заніс у неї і лежав. йому треба було трохи охолонути. Вночі приснився сон. Дивний. Прокинувся з мозоллю на лівій руці від стискання телефону уві сні.

Артем провів 10 хвилин у ванній. Взяв склянку, підсипав льоду з ванни і налив туди горілку і трохи томатного соку. Вийшов курити на балкон. Він задивився на свою ногу. На ній був великий синець. Нещодавно його вдарили битою. Він потім зламав носа тому хто вдарив. Один в операційній, а інший у ванній. Поговорили називається.

Артем докурив, допив, пішов у кімнату, сів за ноутбук. Він почав шукати фотографії. Друкує фотографії і вішає їх на стіну з фото замість старих. Старі – в альбом, а деякі на балкон, їх треба буде запалити, щоб можна було підкурювати сигарети.

Додрукував всі фото, закурив прямо в кімнаті. Усвідомлює сон. В голову прийшла думка:

Зникає почуття загостреної справедливості. Лайна багато, лайно трапляється. Ми починаємо кайфувати від життя рівно в той момент, як тільки ми перестаємо чинити супротив реальності. Час покурити.

Думка завершена.

Сцена 5

Артем і одноклассник. За місяць до сну

Дніпровська набережна. Діалог:

- Назар, ти не помічаєш за собою змін?
- Що маєш на увазі?
- Ну ти нюхаєш регулярно часто протягом року
- А, ну так, є

- І як тобі?
- Ну я не збираюсь змінюватись
- Ти не збираєшся переставати нюхати?
- Більше того, барига тепер з метадоном, хочу колотись. Нещодавно спробував Альфу, дико зайшло. Було ахуєнно.
- Серйозно?
- Так
- Назар, ти розумієш, що ти близький друг, я не збираюсь спостерігати за тобою, як ти крок за кроком руйнуєш свою психіку і здоров'я в цілому. Я не стану тобі допомагати, бо це не моє життя. Щойно ти перетнеш кордон адекватності, я тебе повністю покину
- Я завжди кажу, що ви всі можете від мене відмовитись коли захочете
- Так може цього хочеш ти?
- Я не можу спостерігати за цим світом, цими людьми і нашою кураторкою на тверезу
- Назар, ну ти просто дурне. Невже ти тоді не можеш просто покінчити з життям, якщо не можеш це все терпіти?
- Я хочу вмерти від передозу, це ж найкрасивіша смерть
- Ти в курсі, що в цей момент вся твоя психіка переживає повний розпад, ти перестаєш мислити як людина, ти стаєш диким
- Так, в курсі.

Сцена 6

Артем і Саша. 3 тижні до сну

Квіткова мафія на Льва Толстого:

- Спілкувався з Назаром днями. Сказав, що свідомо хоче знаркоманитись.
- Тьом, ну тоді і не тримайся за нього, допоки він сам не захоче змінити це, ти йому не зможеш допомогти
- Так, я розумію. Я просто не розумію, що його призвело до цього, він зараз сам не свій завжди
- Ну скоріш за все це вже незворотній процес
- Ох, ну п'ємо, все одно п'ємо, треба якось відпустити Назара
- Ну це вже твоя справа
- Так, він до речі казав, що хоче вчинити самогубство через передоз наркотиками.. Як би ти хотіла вмерти? Ну в сенсі гарно віддатись наступному шляху свого життя?

- Не знаю навіть, ну те що це має бути гарно – це однозначно, напевно якось уві сні.
- Ну так, щоб гарно, лежачи в костюмчику і все таке, розумію, я напевне так само хотів би.
- Ну тоді вип'ємо за естетично гарний і достойний кінець!
- Вип'ємо, амінь

Сцена 7

Артем і Дмитро

Переписка:

- Привіт!
- Привіт, Тьом
- Як справи?
- Ок
- Чуєш, планую напевно в місто твоє приїхати з 19 по 26 серпня. Будеш в місті?
- Не знаю. Можливо.
- Не хочеш побачитись?
- Треба
- Добре, будемо на зв'язку
- Ок

Артем сидів біля води. Він вкотре кутив, і через жовті окуляри спостерігав за небом і водою. Звісно в навушниках, з музикою. Це були саундтреки до фільмів «Kill Bill», «Atomic blonde», «Северный ветер».

Сцена 8

Дмитро (бо треба згадати)

Діма не любив сидіти вдома. Він любив вишукувати гарні пейзажі в природі. Часто ходив туди і сам і не сам. Фото звідти постійно гарні, дуже вільні. На фб любив публікувати ці фото. Такий характерний. Любив питати «Ну а якого хріна» «А нахера це все?», «Ну і шо?»

Завжди зупиняють ці питання Артема, завжди дуже логічно.

Дмитро працював сам на себе. У нього була своя команда. Вони всі працювали над мистецтвом, бо над ним треба працювати. Це була навіть

команда мрії, такі люди можуть повертати ріки і звершувати гори. Йому дуже повезло з такою командою, але він і сам притягує таких людей. Його оточення ніколи не лишало бажати кращого. Воно було дуже вибіркове. Та і характер, напевно, мало хто витримував. Ще така цікава річ: люди йому набридали дуже швидко, Артему теж, так всі і відсіювались. Короче кажучи, у Діми повний дзен.

У Діми був дуже хороший смак до всього. Окрім того що то був смак до людей, то був смак до алкоголю, до прогулянок, до зовнішнього вигляду і головне – парфюму. Нічого нового чи екстравагантного він на себе не пирскав, але його аромат виділяється дуже яскраво з тисяч інших. Саме так Люди впізнавали його присутність як мінімум за запахом. Сліпці торжествують.

Якщо у людей і виникали асоціації між Дмитром та певним фото то ось:

Все як треба, тільки на фото розпиздячені скули супер сильно, і очі не ті, та і взагалі людина не та, але шапка прокольна.

Сцена 9

Назар і Артем

Дзвінок Артему:

- Привіт! Що робиш сьогодні ввечері?
- Та ще не встиг сплануватись
- Пішли пити в бар?
- Пішли, коли зустрінемося?

- Ну можемо десь о 18:00
- Ок, давай

Дзвінок Артему:

- Ти де?
- Я в дорозі, я в путі!
- Тьома, на 30 хвилин спізнюєшся
- Не спізнююсь, а як завжди приходжу вчасно
- Минулого разу ти спізнився всього на 15 хвилин
- Назар, з нас двох тільки один може бути красенем, а інший – чудовиськом, тому, якщо ти хочеш виглядати пристойно хоча б поруч - почекай, я попереджав що спізнюсь
- Ок, я тоді сиджу в барі і п`ю якщо що
- Ок, давай, наступна моя

Зустріч в барі:

- За зустріч і закриту сесію!
- Ні Назар, спершу за українізацію!
- Ну а потім і за кохання, так?
- А потім і за кохання

Випивають половину освіжаючого келиха із сидрами

- Ну а потім за вулицю
- В сенсі?
- Треба зі знайомим зустрітись, ключі передати
- Добре, де вам треба зустрітись, коли йти?
- Та тут недалеко, пішли як доп`ємо
- Добре

Допивають під сигарети. Назар часто стріляв сигарети у Артема: то своїх немає, то свої не подобаються.

Вони разом пішли в промзону на Подолі.

- Назар, а де той знайомий живе? На заводі, чи шо?
- Ну скажімо так, він зараз недалеко існує
- Куди ти ведеш мене?
- Кароче, зараз побачиш, потерпи пару хвилин ще

Назар постійно дивився на якусь картинку у своєму айфоні. Вони прийшли до якоїсь закинутої ангарної будівлі. Назар дістав велику срібну столову ложку, таку прям для накладання супу, але ще не черпак. Почав копати. Артему каже курити сигарету, стояти поруч і оглядатись довкола. Викопав. Хиу4вати показує Артему чикет з білим кристалоподібним порошком:

- Йой, то що таке? (швидко, підозрюючи що воно таке)
- Тьома, це – швидкості! Чи ти думав як мене не вигнали під час сесії? Тільки так і здавав
- Назар, я пам`ятаю що планував вживати, але ж ти казав що 3 тижні не нюхав нічого
- Правильно, бо я – колюсь

З-за спини Назар спокійно вийшов чоловік з битою. Артем тільки встиг його сильно схопити за руку і відвести в сторону, щоб хоча б у спину чи по голові не вдарили. Це був охоронець території. Назар швидко сховав чикет в кишеню

Охоронець – що ви тут робите?

Артем: Добрий день! А ви самі хто?

Охоронець: А тобі що, пояснювати ще треба?

Артем: Ну взагалі цікаво, а то різні люди підходять, може я не хотів би з деякими спілкуватись.

Охоронець: Ти дебіл?

Артем: Я на особистості не переходив. У вас є питання?

Охоронець: Ви на приватній території, прохід тільки за перепустками.

Назар: Та ми вчора так гуляли, так напилися, що ключі тут випали, вже і не пам`ятаємо як сюди потрапили, вирішили от повернутись за ключами (дістає з кишені швидко ключі і показує, випадає чикетик з феном)

Охоронець: Ти ахуїв?

Охоронець кулаком вдарив Назара, той одразу різко приліг, напевне свідомість втратив у больовому шоці. Артем поки що просто в шоці, але намагається якось контролювати ситуацію. Охоронець вдарив і Артема, він теж впав, ще лупцянуп його битою по нозі. Артем підвівся, тут пішов виділ адреналіну до крові, шось незрозуміло каже:

- Тебе колись їбашили терезами справедливості?(у Артема велетенська зв`язка ключів зі сталевим важким брелоком «Терези»)

- Що?

Артем знаючи, що сам по собі він не дуже сильний, точно знав куди бити щоб ефект був «вражаючий». Ну і вдарив тими терезами у носа охоронцю. У охоронця зламався ніс. То був відкритий перелом, купа крові, хфє. Охоронець ще болісно постогнав, Артем швидко підвів Назара, трохи потупцював долонями його обличчя, і потащив його нахрін звідти, бо 100% ще можуть шось викликати.

Артем ледве доніс не легкого Назара до зупинки транспорту, викликав таксі, поїхали до нього додому вмиватись. Артем стояв біля раковини, вода текла, Назар сидів за ним. Артем дивився у дзеркало і його повінця вже переповняла лють. Він розвернувся і вдарив у безпечне місце Назара, сказав забиратись і видворив його. Чикетик так і лишився там. Артем пішов курити на балкон під кавусю.

Сцена 10

Артем і Максим

Переписка в інстаграмі:

- Йо, як справи? Давно не бачились! Я, чесно кажучи, вже й засумував. Не хочеш побачитись днями?
- Привіт Макс, зараз важко з часом, коли ти пропонуєш?
- Можемо післязавтра? Я зараз живу на заводі з чуваками, покажу його тобі. Десь після 19:00 нікого не буде
- На заводі?
- Так, орендуємо приміщення під виробництво
- Добре, давай, тільки може не на завод а кудись у бар, чи просто в центрі прогуляємось?
- Ну давай ще сплишемось тоді

Наступило післязавтра. Переписка все там же:

- Йо, то що там, вільний?
- Привіт, так
- То пішли на завод? Покажу тобі його, дійсно прикольно буде

У Артема вже був жорсткий тригер на ті заводи і промзони, тому довго вагався, але все одно погоджується

- Ок, зустрінеш мене десть?
- Приїжджай на берестейську
- Добре

Артем приїжджає на берестейську. Пише Максус:

- Йо(це було супер важко писати, але Артем намагався підлаштовуватись під співбесідників у стилі розмови, якщо це входило в його рамки адекватності). Я на бересті, що ти там?
- Трохи затримуюсь, тут приходив клієнт, я його короче маю ще накурити, скоро буду
- Скоро це коли? Я ж вчасно приїхав
- Ну хвилини 5
- Серйозно?

Це лишилось непрочитано і без відповіді. Артем простояв 30 хвилин з максимальним обуренням від очікування. Дзвінок від Максима:

- Тьом, ми вже вийшли з заводу, за 3 хвилину будемо поруч
- Ти ще з ним?
- Так, ти не проти якщо ми продовжимо разом, втрюх?
- Ну.. Ок

Артем явно був супер злий. Він любив собі щось придумувати а потім і додумувати, і злитись ще більше. Бо треба ж негативні емоції кудись виводити.

Максим прийшов з тим клієнтом. Обидва обдовбались шмаллю. Вони підхопили Артема, пішли в магазин, купили 3 пляшки винця, пішли пити на завод. Максим так само накурив і Артема. Але це було супер невідомо навіть Максиму. У Артема просто закінчились сигаретки, багато пити щоб сп'яніти не треба було, він попросив у Максима сигарету, і той, не розуміючи, що з цього сигарета з тютюном, що з цього сигарета без тютюну, дав йому цигарку з коноплями. Кашляв Артем довго. Їхав потім додому теж довго.

До речі, Максим і Артем були колись у стосунках, 4 роки тому. Для Артема це були перші серйозні стосунки, для максима це були перші стосунки в Києві. Пристойне дітьо і безтормозний бариґа довго не могли разом існувати. Стосунки завершилися рівно на першому серйозному злочині в Києві – Максим зі своєю тусою в межах безпеки, коли той бари жив, побили і ледь не

застрелили подружжя похилого віку, які випадково стали свідками дій бариги і компанії. Звісно така людина псувала б характер Артема, тому той і пішов від нього. Але час плине, і люди змінюються, тож і Артем багато встиг переосмислити за 4 роки, і Максим став пристойним. навіть українською говорив.

Але все одно вони ніяк не могли бути разом, Максим – заводська птаха, з барижним і торгашним ДНК, коли Артем – так нічого і не розумію, хіба що щоразу намагається зрозуміти різні прояву світу.

Сцена 11

Артем і Діма

Переписка:

- Привіт!
- Привіт
- Не хочеш побачитись?
- Тьом, я в іншому місті
- На довго?
- Майже назавжди
- Рідко будатимеш в Києві?
- Так
- Ну може я якось приїду
- Не знаю
- Ну ти теж приїжджай, дуже чекаю
- Ок
- Тільки маякуй завчасно, щоб знав як плануватись
- Ок

Поговорили називається. Звісно Артему стало печально. Єдиний прекрасний секс пішов з його життя, єдина недосяжна людина зникла з-під руки.

Сцена 12 «Сон»

Артем завідома придбав авіаквитки з Борисполя до Берліну. Артем замовив собі таксі. замовив не до самого Борисполя, встановив точку висадки раніше, біля самотнього будинку недалеко від траси з Києва. Приїхав.

Будинок стоїть літерою «Г». Площа будинку близько 50 квадратних метрів. У висоту будинок десь на 130 поверхів. Вздовж однієї зі стін виступає безліч платформ. Вся будівля кишить підлітками. Вони і на 1-му поверсі, і на платформах. Всюди. Артем всіх знає. Вони часто раніше бачились. Артем піднімається на самий верх, до останньої платформи. Піднімається хвилин 10. Нагорі Діма. Діма напівсидячи лежить, наче давно чекаючи на Артема.

Вони дивляться один на одного пару хвилин. Вони не рухаються, не говорять, а просто роздивляються один одного на відстані десь у півметра.

Вони кохаються, дуже палко, як колись раніше. Дуже пристрасно і довго.

/Фоном грає Рахманінов, концерт №2, для фортепіано/

Діалог після того, лежать дивлячись у стелю з велетенською люстрою:

- Діма, можеш викликати таксі до Борисполя, бо я вже от от і почну спізнюватись на літак
- Ок

Артем 10 хвилин спускався вниз, щоб вийти покурити 2 цигарки. Рівно 2 цигарки він був на вулиці. щойно докурив і дотушив останню – повернувся до будівлі.

Повернувшись до будівлі, картина Артема стала кардинально іншою. Всі підлітки що знаходились у будівлі /вмикається Rammstein «Mein Teil»/ лежали, або ходили і стогнали вмираючи. Не було видно від чого, будь до отрута, газу чи кулі. Виглядало, як газова камера. Але Артем почував себе нормально, на нюх йому нічого не заважало дихати, значить чи куля чи отрута, але ніхто нічого не пив/не їв, тому кулі, хоч крові і не було.

Артем почав у панічному стані різко намагатись підняти Діму. Це було майже неможливо. Шлях яким він це робив попередньо став втричі довшим. Але Артем піднімався. Піднявся. У Діми в грудині стирчить стріла. Дуже довга стріла. Діма лежить без футболки з незастібнутими штанами.

Артем взяв швидко свої 2 телефони, сховав. Взяв до правої руки телефон Діми, до лівої – його руку. Обидві руки стискав як ніколи сильно. Стікає перша, потім друга а за нею і третя сльоза, але не більше. Дуже і дуже міцно тримав. Він ввімкнув телефон Діми. Уві сні стало точно зрозуміло що це він і ніхто інший. На заставці його фото і виписані його повні ініціали «ДМИТРО

М.В.» і вказано час: 10:16. Літак на 10:30. Терміново треба їхати. Артем паралельно чує постріли. Швидко і непомітно намагається спуститись з платформи щоб сісти у таксі. Виконує все це.

Артем сів у таксі і довго дивився у вікно. Він не знає чи він встигає на літак. встигне – ОК. Не встигне – ОК. Їде – ОК

Сцена 13

Артем.

Артем різко прокинувся в холодному поту. Все життя таке не снилось.

Невелика квартира, 1 кімната. Артем набрав собі повно води у ванну. За півгодини до він купив у сільпо 15 великих пакетів кубиків льоду. Все засипав у ванну. Своє голе тіло заніс у неї і лежав. йому треба було трохи охолонути. Вночі приснився сон. Дивний. Прокинувся з мозоллю на лівій руці від стискання телефону уві сні.

Артем провів 10 хвилин у ванній. Взяв склянку, підсипав льоду з ванни і налив туди горілку і трохи томатного соку. Вийшов курити на балкон. Він задивився на свою ногу. На ній був великий синець. Нещодавно його вдарили битою. Він потім зламав носа тому хто вдарив. Один в операційній, а інший у ванній. Поговорили називається.

Артем докурив, допив, пішов у кімнату, сів за ноутбук. Він почав шукати фотографії. Друкує фотографії і вішає їх на стіну з фото замість старих. Старі – в альбом, а деякі на балкон, їх треба буде запалити, щоб можна було підкурювати сигарети.

Додрукував всі фото, закурив прямо в кімнаті. Усвідомлює сон. В голову прийшла думка:

Зникає почуття загостреної справедливості. Лайна багато, лайно трапляється. Ми починаємо кайфувати від життя рівно в той момент, як тільки ми перестаємо чинити супротив реальності. Час покурити.

Думка завершена.

/Земфира «Синоптик»/

Діма вмер. Вмерли всі знайомі підлітки. Артем зробив їх мертвими. Діма зробив їх всіх мертвими. Вони всі мертві для Артема. Але попереду ще політ.

Я, Тарасенко Олексій Олександрович погоджуюсь на публікацію своєї п'єси «Шлях по Данте» на сайті <https://ukrdramahub.blogspot.com> і погоджуюсь на вільний доступ до них усіх бажаючих. Будь-яке використання моїх текстів можливе тільки за згодою зі мною.